

PERIÒDICH POLÍTICH VERMELL.

== SALUT PÚBLICA == INTERESSOS POPULARS == ARTS Y LLETRAS ==

Redacció y Administració: carrer de Ronda de la Universitat, número 6, Barcelona

— VENTA: 15 exemplars, 1 pesseta; Un número, 4 quartos. — Sort a llum los divendres ab tota regularitat. — SUSCRIPCIÓ: Espanya, 6 rals trimestre; Estranger, 16. —

DISCURS

PRONUNCIAT EN LO SOLEMNE ACTE DE COLOCAR LA PRIMERA PEDRA DEL MONUMENT QUE S'PROJECTA ALEXCAR AL XATO DEL ENCANT, EN LA PLASSA ANOMENADA DE SANT SEBASTIÀ Y DEVANT PER DEVANT DEL QUE HI HA EN LO PASSIG DE COLON

¡Homes y donas!

A tothom me dirigeixo; no faig distinció de mascles ni femelles, ni tampoch d'edats, ni menos de classes ni categorias, perquè a tots interessa'l motiu que aquí ns congrega sense anar disfressats de cucurullas, y prou queda de manifest y ho veu un cego ab l'interés que os disposéu a escoltarme y la vostra impavida fermesa en aguantarvos forts y fermes com un ministeri conservador en los puestos que os habéu conquistat a forsa de cops de cólzer, d'empenyas, y rehent mes d'una feixuga apretada sobre dels vostres pres y altres d'aquells que permeten dormir dret y sossegadament al seu propietari.

Lo motiu no tinch cap necessitat de dirlo, perquè'l meu pare no era torner, y perquè prou que ho sabéu tan be com jo, puig los diaris y la papers públics l'han donat als vents de la publicitat pera que tos lo menos sereu possible.

Aquí a Barcelona, pe'l que respecta a pagar deutes de gratitut, s'han fet la mar de las etz-galladas, y com no hi ha plasso que no's cumplesxi, un temps ó un altre havia de venir en lo que se sentis tocar l'hora de las reparacions. Ja ha tocat; avuy es lo dia d'esmenar la plana a los que fins ara, ab los seus desacerts, habian posat a n'aquesta capital en un lloch que no li pertany ni li correspon pe'ls seus antecedents.

A n'aquesta mateixa plassa hi tengu de manifest lo exemple. Interceptant la via dreta del antic y ombrivol passieg de la Llotja unit ab lo nou y assolayat de Colon, s'ha fet una especie de ninxo gran de casa de senyors, que remata ab una estatua mal carada y de bronze. Ningu sab qué simboliza tota aquella enderge, y molts y molts s'han cregut qu'era aixecat semblant destorb a algun municipal que sucumbí en lo camp ó carrer del honor a má ay-rada, ó mes ben dit a garrotada seca d'indignat carrer a ne'l que havia citat per l'endemá a las dotze a l'arcadía.

La llarga leveta que porta la figura y l'acabar-se en a lo seu nom de casa, dona peu a tal creencia. Que s'equivocan los que aixó creuben no costa molt demostrarho, pero també's des-prén, resulta y s'compra a corre-cuyta y

sense fer cap esforç d'imaginació, que l'individuo a qui's volgue distingir després de mort, se distingí tant y tant en vida, que ni's seus contemporanis recordan lo mes insignificant dels seus fetx, y tan sols saben que's tracta de un milionari, d'un home tan excesivament rich, que tenia mes milers d'onzas de setze duros que passas no te un gos sense amo.

Ara be, si es mérit l'haber-se sapigut fer una fortuna, mes mérit es, puig que menos ambició suposa, l'haber-se sapigut mantenir constantment en la pobresa. Aixó no te volta de fulla, com no'n te tampoch la enorme diferencia que va de fer caritat un rich ó de que la fassi un pobre. Lo primer fa un negoci, puig ja es sapigut que qui dona als pobres presta a Deu, y com Deu es generós, segons diuhen, quan lo rich passí comptes ab ell, se trobará reintegradas las cantitats donadas, mes los rédits que hagin devengut. Lo segon, lo pobre, diferent del altre, lliuny de ser egoista, desprecia aquella sentència de « la caritat ben ordenada comensa per un mateix, » y al donar... ¡donar!... ¡y com pot donar un pobre que no te res! dirán vostés. Sembla estrany, mes qu'estrany, impossible; y no es una cosa ni un'altra, perquè aquí a Barcelona, no fa molts anys, s'ha vist als ulls de tothom posat en practica.

Existia un home, entusiasta de la Constitució y del Avi, alias Espartero; pobre, pelat com una rata, tant que tot l'any podia fer la figu-reta sens temor de que li caygués un xavo de la butxaca, al que hauriau vist recorre los carrers próxims a la típica y sens rival fira de Bellcay-re, ab un cove al cap y un nen agafat per la mà, que acostumat a n'aquells diaris passeigs lo seguia maquinalment y sens rapapiejar ni fer raxetas, no obstant la seva curta edad.

Ell no dava sabatas; lo nen anava des-cals lo pare portava per tot vestit camisa y pantalons; lo fill no vestia mes roba que una brusetxa llarga. Y tots dos tan alegres, tan campetxanos, tan saisos, tan divertits, lo pare sobre tot. No sé si tenia malé, pero de tenirlos sabia espantarlos, puig la seva boca si parava de cantar era pera descansar xiulant. Y no hi havia variació; l'hinne de Riego feya lo gasto. Sempre'l mateix, dematí, tarde y vespre. Sols parava la seva favorita tonada para entrar a las botigas de la seva demarcació, las que seguia de ports en porta captant, no per ell, sino pera'ls pobres, als que repartia diaris e invariablement una sopa que ell se cuydava de preparar ab lo que li havia produhit la colecta.

Aquest home, que a la doble virtut de ser pobre y de ser honrat unia l'amor y abnegació

envers del próxim menos desvalgut y menesterós qu'ell, era conegut ab lo sobrenom de «Xato del Encant». Lo de Xato perquè'l seu nas no pecava de llarch, lo del Encant per ser llogater de una parada en aquell immens basar de draps y ferro-vell anomenat per irrisió «la fira de Bellcayres» qu'existia entre la pescateria entre'l Born antic y'l quartel de Sant Agustí.

A tan insigne varó, héroe de la caritat sense trampas, ningu'ns pensat en honrarlo, y a fe que s'ho te ben conquistat.

Subsanem l'oblit; devant per devant del pan-teon del senyor rich, aixequem un monument al home pobre; sense adornos, sense fanfarrias y ab aquesta sola inscripció: ¡Pobre y caritatiu!

Aixis lograrém que Barcelona pagui lo deute que te contret; y quan los forasters que visitin aquesta ciutat se parin a contemplar los dos monumentes, per mica donats que sigan a las compersacions y deduccions, no han de retardar ni un minut en fallar quin dels dos ha sigut aixecat ab mes rahó, ab mes motiu y ab mes justícia.

Á UN FUTUR SOGRE

No me l'escardrás...

Molt sento, senyor Climent, que la paraula empenyada que a se difusa estimada vaig donar de casament, no puga complir al moment per rahons que li daré; la filla que vus té, seny hermosa y molt bonica, me pot viure gens ni mica ab amor sense diré.

A la noya jo la estimo; ella també'm correspon; y d'amor vus téu'l mon; ni una mica n'hi escatim; voadí ja sab que m'aprimo dantis probes amorosas, mes sens diré aquestes cosas no s'poden turr'endevent; y si s'hi tiran, ¡mai van! quan no arriban a horrosas!

La seva filla es maqueta, vesteix be, ningu li nega; pero home, es una pega, que sent tan rebufoera. ¡no tinga ni una pensat! Vaja, ja veu que m'hi presto, home, pois al meu puesto... ¡a' entent, per reflexionar! ¡no veu que si'm vull casar tinch de fer lo pressupost!

Com jo vaig curt de gambals may podria compré'ls trastos, y'l matrimoni do gastes

grandíssims, piràmides.
Com a' arrega sense rals
per comprar i lli, matalassos,
i sa monda, que en aquest cas
són d'enters utilitat!
(Casualment quin disbarat!
val molt més caure de nasos.

Avuy, per viure com cal
i al' una mica fets,
i sab soué qu' es pren
ten un xich de capital;
tu açoh un molyó formal,
pero... hi ha pena, ja ho veu;
de ser formal qu' se 'n treu;
si al, si un te ho reflexiona,
del amor de la dona
se 'n part la ilustro; que 'a creu!

Alguria que 'ns cadem
piros d' amor i d' ilusions,
i com no hi ha patxons
i amar en farsch surand,
puig que al' magros possim
la meca costella i jo,
ve un dia que un infantó
lo mestreroni 'ns envia,
i emperand la dreta via
del boapic, no es axó...

Oh! un no mes fos encara!
Pero 't mes satat del cas
es que si té mal embraç
o la celidra es rira,
qui Carrega 't mort lo pare,
que fatigat del treball,
al sentir tal gurgigall
aumenta més l' exaltat,
malhant lo sacerdot
que 'a va tirar trons avall!

Avuy la industria està mala;
i jo açoh un pobre obrer
que gançant molt poch diner
may podrà anar de gala;
ella sempre m' atabala
dihent que 'n cas de depressa,
y... vaja, à mi on se 'n veua
l' entusiasme; si ella vol,
que 'a cas; per tal boayó
jo no m' hi puen mestrera.

Si un dia 'm somia fortuna
y ella avança 't ex celidra,
mirad al tuch sacra
y 'ns podrém casar tot d' una
passant sens fatiga la lluna
de mel... y sens cap enfado.
Vosté douguiti 't rucón
per callar sa desventura,
que si ma burxosa 's tira,
ja ho sab, no 'n passi cuidado.

Frederich Olivé

Lo dilluns de aquesta setmana varen ser robadas, en lo mateix jutjat de Sant Berran, una colla d' alhajes y algunas cantitats en metálich, que tot eran conseguides delictes procedents d' altres robos.

Me sembla que ja no podem queixarnos de que se 'ns robi com a particulars.

Si de dintre mateix del palau de la justícia y de dins dels caixons ahont se tancan las pessas de proba de delictes, arriban los lladres a pòguerhi ficar bassa, es precis que 'ns resignem ab molta tranquilidat a que se 'ns despulli als que no som justícia ni tenim tan compromís en guardar certas cosas.

Per ara sembla que 'no han sido habidos.

Pero, aixó sí, ja se ha obert la corresponent sumaria.

Sens dubte per fer als lladres un nus a la cúa.

En un jutjat de un poble ahont hi havia lo còlera oficial l' istiu passat, se instruyessen varias causas per estafadas contra funcionaris públichs enviats temporalment allí pe 'l ministre de la Gobernació.

Vaja, que ja no pot acreditarse mes lo partit conservador, ab la gent a qui dona empleos.

Com si ab las irregularitats encara no n' hi h' agues prou, ara surten las estafas.

Y anem esperant, que no será aquesta la última sorpresa.

Còl. i que en aixó es en lo únich que a Espanya cot, 'eixem la abundancia.

No serán pas pocas las palabras que ab motiu de la aprobació del *modus vivendi* se deixaran anar en lo Congrés, y no obstant ja tothom

sab que sols se farà lo que convinga al govern.

En lo primer discurs d' oposició fet per lo senyor Nicolau, diputat catalá ab molts naps y amich del proteccionisme, ha dit que en tots los tractes y contractes entre 'l rich y 'l pobre sempre perdía 'l pobre, referintse a que en lo *modus vivendi* Espanya es lo pobre e Inglaterra lo rich.

Tindrà molta rahó en lo cas concret que tractava, pero seguint la mateixa lògica, tenim que té de ser sempre perjudicial al treballador lo tracte ó contracte que fassi ab f amo, y de consegüent la teoria dels jurats mixtos, que tan alaban los proteccionistas catalans, es una gran enganyifa, bona tan sols pera fer dormir als treballadors.

Y aquí tenen al senyor Nicolau, que declara ser un conservador de lo més granat, sentant teorías revolucionarias sense adonarsen.

A qué va que, com a bon conservador, no es partidari de la mateixa teoria quan tracta ab los assalariats que té a sas ordres.

Donchs aquí tenen als homes d' ordre, conservadors, madurs, etc., etc., retratats per ells mateixos.

Molta part de la aristocracia de Madrit ha agafat gran devoció per tocar lo pop de un pobre catòlich que diu oracions a la porta de una iglesia, creyent que alló 's curará 's pecats y fins los posará en gracia de Deu.

Ja fa temps que sabem qu' es molt estúpida la rancia aristocracia, pero vaja, fins a tal punt arribar sa ximpleria, no 'ns ho pensavam a pesar de tot.

Sempre es ho acabarlos de conxio.

Dos periódichs locals van donar noticia de la funció debut d' en Maurer en lo Liceo, avans de ferse.

Bona relliscada d' alabarder!

Tres presos per delictes graves han fugit de la presó de Placencia.

Be, noys, be.

Ara 'l govern ja podrà ab mes desahogo denunciar alguns periódichs.

Y aixís se ocuparán las vacants.

Lo diputat senyor Baró, socio propietari y gerent de la impremta Ramirez, també ha fet un discurs en lo Congrés contra 'l *modus vivendi* y defensand lo proteccionisme.

Escóiti, y no fora molt millor que comensés vostre mateix protegent als obrers de son establiment quan son victimas de alguna malifeta del capatassos, alias regents.

Dihem aixó, porque sabem que s' ha donat mes de un cas.

Y com la caritat ben ordenada comensa per hom mateix, podría ferse igual ab lo proteccionisme.

Diu un periódich ministerial que a Espanya no hi ha mes que 'l partit conservador que defensi la monarquia.

Quedem, donchs en que, segons lo dit periódich, no hi ha ningú que valgui res que la defensi.

La Correspondencia Imparcial de Granada dona la curiosa y fenomenal noticia de que lo gobernador de aquella provincia no ha volgut acceptar un donatiu de llibres d' ensenyansa que un editor lleya per las escuelas d' aquella ciutat.

Creuran vostés tal volta que aixó obedia a que 'l gobernador no volgués que se il·lustrassin los granadins?

Donchs no senyor.

No es aquesta la mare dels ous.

Lo secretari de la Junta d' Instrucció d' aquella provincia es llibreter, y serveix de material las escuelas, y com que si se acceptes lo donatiu ell no vendria llibres...

Què 's sembla?

Oh, aixó sí que es un assumpto conservador enragé.

Com que no mes s' hi veu lo principi d' autoritat.

Y 't fi de la molta barra.

Ha respascat lo periódich democrálich de Tortosa *La Reforma*, que tan brillant campa-

nya feu contra 's cleri-canallas d' aquells vols, per lo qual va obtenir la mercé de ser excomunicat de má de bisbe.

Li desitjem tota mena de prosperitats, com salut, suscripcions, la rabia dels clericals, excomunicacions, etc.

Y pocas ensopogadas ab fiscals.

Gran número de sollicitus van presentadas en la provincia de Málaga demanant indemnizació per los perjudicis sufrits en los terratrémols, y entre las tals sollicitus abundan las de personas ricas, que 's valen de tota mena d' influencias per veure si farán un bon negoci.

Entretant lo govern se guarda la suscripció nacional, y fins la mateixa premsa de Barcelona 'ns sembla que ja deuria pensar en enllestir aquest assumpto.

No caldrá sino que 'l reparto 's fassi tart y malament per govern y per particulars.

La suscripció oficial de fisco que servirà per tot menos per posar remey a las verdadera necessitats.

De primer se crearán unas oficinas que s' ho anirán menjant tot ab uns quants sous grossos.

Després se farán algunas iglesias y piasas de toros.

Luego se repartirán algunas mils duros entre propietaris parents y amichs, y finalment lo govern descansará de tanta fatiga y 's quedarà cubert de gloria... segons diran tots los seus amichs.

Opinió autorizada de un empleat de correus sobre lo que son las donas.

Una dona casada es una carta que ja ha arribat a son destino.

Una soltera jove es una carta qu' encara no s' ha tirat al correu.

Una solterona es una carta en llista que ningú va a recullir.

Y una beyeta es una carta detinguda per falta de franquicig, alias enteniment.

Ha comensat a publicarse a Antequera un periódich que porta 'l tema de « Progrés ab Deu, Propietat y Familia ».

Lo progrés ab Deu pot obtenirse facilmente, ja comprant dos calers d' escapularis ó un parell de lliuras de santicristos, com figurante cadascú a Deu del modo que li convinga.

Lo progrés ab familia ja costa un xich mes, porque si la dona no 'ns dona fruyt, ja no podrém progressar.

Pero lo que 'm fa mes gracia es lo progrés ab propietat.

De modo, que si un no es propietari, ja no progressa.

Pero no 'ns tremquem mes lo cap barrinant, que ja hi vist ben clara la idea del tal periódich, no pot ser altra cosa que conservador.

Eil, per fer la guerra als bons liberals, ha pensat.

— No diuen que la propietat es un robo? Donchs fem veure que la propietat es lo progrés, y aixís podrém dir: « Lo progrés es un robo ».

Y vamos, que no 's pot negar que han tingut molt pesquis pera empescarse semblant argument.

Habem rebut lo primer número de *El Eco Bishalense*, periódich que ha comensat a publicarse a La Bisbal.

Está ben escrit y ben imprés, atés lo punt de ahont surt, y honra a la població que 'l dona a llium.

Ab molt gust hi deixem establert lo cambi.

La oficialitar de la guarnició de Valencia acaba de donar una corrida de toros en la plassa d' aquella capital.

Un capitá va ter d' espasa, varios oficials banderillejaren, tots los toreros eran militars, y 'l mateix capitá general en persona presidia la funció.

Ja podrém anuyarid a las moltas glorias de nostre exercit, la de torerjar.

Com ara dona tant lo ser torero, aixó farà que alguns militars, per millor fer carrera, se dediquen a la tauromaquia.

Que es 'l art que avuy esta mes de moda en certas elevadas regions.

Y á propòsit de toros.
Sempre que hi ha funcions en la plassa de Castelló alguns espectadors... de la part de fora se divertiren tirant pedras cap á dintre, que algunes vegades han causat bastant de mal.

No podem negar que al costat de las funcions de toros sempre s'hi troba la civilització... coixejant.

Al dimitir en Martínez Campos lo càrrec de general en jefe del ejército del Norte, lo gòvern he dissolt la organizació del citat exercit, per innecuaria.

De modo que l'exèrcit del North existia pera mantenir un general.
Viva l'rumbol!

Lo dissapte passat assistirem á la primera representació de la revista política *Una Escambrada*, original del nostre colaborador Q. Roig y estrenada en lo teatro del Olimpo.

La versificació es generalment bastant espontània y abundan en la obra los ristes y alusions de bon gust.

També representaren las *Sebas al cap*, del mateix autor, que obtingué ben regular desempenyo, tractantse d'aficionats.

Lo coro *La Nova Australia*, que sorti en *Sebas al cap*, cantá també algunas pessas, distingintse en una de satírica y política titulada *La Bogada*, que tingué que repetir á instancia del públich, compost casi en sa totalitat d'obres.

Una gloria conservadora.
A Filipinas acaba de verificarse la primera corrida de toros en aquell país.

Fora qüestió de colocar en aquell ajuntament una làpida per aquest lliç!

«Reinando Alfonso XII y gobernando Cánovas del Castillo, apodado El Monstruo, llevo á efecto en este país, para mayor honra suya, la primera corrida de toros.»

Y las generaciones venideras reberterian de goig al contemplarla.

A Sevilla s'ha establert una agencia general de transports que s titula *La Locomotora*.

Com no té res que veure ab empleats ni gent amiga del gòvern, sino que al contrari se compon de liberals, segons se veu en son periòdic, que també s'ha titulat *La Locomotora*, naturalment, serveixen be.

La direcció la tenen establerta en lo carrer de Tetuan, núm. 28.

Ah! També fan suar qu' es un gust á las empresas de ferrocarrils, treyentlos los drapets al sol desde son periòdic.

Vamos, que ab agencias d' aquestas per tot arreu, no'ns ferian tan fàcilment veure la padrina los Planas y altres caciques ferrocarrillers d' Espanya.

Es nostre desig que la mencionada societat trobi limitadors y prosperi de valent.

DISPRESSAS

Qui dispressa vulga veure no ha d'esperar l'Caravall, porque per nostres carrers he pros que 'n corren tot l'any.

Tots aquells que l' rendim sola te fan quan tens molta cal, y tot gastant te diuen que t' portan bone amiatat, que per te qualquier cosa venca vacilar te fan, y al en un espici t' troben, ja no'ns veus al teu costat. No pot negarse, puig se veu clar, que aquestos, de bones amicos van dispressats.

Aquells que estan levits, sombrero de copa, guants, y s' pessejan tot lo dia rembe amosa y fembla avall per anizirar te gosa, comy-mota comich jo que ho fan) potz una pesseta te falta per tenirne quatre rals. No pot negarse, no'ns ha potz diuere, que aquets pobres, de senyors van dispressats.

Politic que sempre crida pregonant la llibertat, y quan arriba al poder es un tira d'ois mes grans; y que así inevitablement quan no mana es liberal, y quan gòberna sola pensa en fer mal per tota costat. No pot negarse, puig veuen clar, que aquest rillo se dispressa d' home honrat.

Qui dispressa vulga veure no ha d'esperar l'Caravall, porque per nostres carrers he pros que 'n corren tot l'any.

LL. MILLA

Lo rosari de la suors va prosperant qu' es un gust.

De primer lo xiulevan. Luego li tiraven troncos. Despres oltes de terra y escudellas. Mes tart alguna teula y rajolas. Y per fi lo diuement passat, diu lo *Correo Catalán* que l' salvaren ab petardos de dinamita.

Lo qual vol dir que, si continis l' crecendó, ja cal que 'te autoritats se previngan ab blindatjes de última moda, si es que no volen exposarse á anarsen á emorzar ab sant Pere.

Y diu lo *catca Correo* que la dinamita es un medi liberal.

No li negare. Pero 'm sembla qu' entre l' medi liberal dels petardos de dinamita pera espantar llanuts y l' medi carca d' assassinar indefensos y violar donzellas pera defensar la religió, no dubtara cap persona honrada que tinga d' alegir.

L' un no'ns fa mes qu' espantar mussols y fer riure. Y l' altre deisa llágrimas y dol per tot arreu about passat.

Y aquesta la diferència del venjar-se dels liberals ab l' obrar comu dels carlins.

Que es igual que la que va del home honrat al assassino y al lladre.

En un convent de Madrid ja s' ha començat a repartir la sopa.

Aixó es lo que convé, tornar al any 33. Que al arribar al 35 aquesta vegada la farem molt mes grossa.

L' ensotant de Florejats feya pagar tres pessetas de treure un batisme; y per haber replicat lo pagano que li semblava car, li rebafat á un duro.

Vaja, no'ns podrà pas dir que la reverencia de Florejats no siga caritativa.

Un bisbe catòlich del Brasil, perquè la població de Goyas no va ferli l' ecibiment qu' ell se pensava, va potarse fer una furia de rabidos, va dirlos indocents, va manar fer á trossos y cremar á sant Antoni y á sant whantia, patrons del poble que no hi tenian cap culpa, y se'n va anar sense donar la confirmació als menuts (tal volta per ganas de donarls al gens), per qual espectacle se habia fet principalment la visita episcopal.

Tot m' està molt be. Y si l' poble, al veure que l' bisbe no confirmava, se hagués decidit á confirmar al bisbe ab mà de ferro, encara hauria sigut mes divertida la funció.

No sabem si d' aquesta feta en aquell país se obligara als bisbes á portar morrió, pera major tranquililitat de sas ovelles.

O si l'ls darán la bola, que fora lo que mes convidria.

La sagrada Congregació dels ritos ha publicat una nota dihent que per cap concepte convé emplear la llum electrica pera illuminar las iglesias.

Conformes. Allí no hi convenen mes que rinxetas, cera y encens per fer llum, per adorns curcurullas y objectes de torment, y per espectadors mussols, puputs, ratas pinyadas y bens.

Pero sobretot bens. Que de la llana es de lo que menján certs comedians.

Dinou capellans se troban actualment en los presiris d' Espanya cumplint condempna.

Si á pesar de ser encara avuy ells los amos tenen en los presiris dinou representants, quants n' hi haurán lo dia que no'ls protegeli ningú mes que l' seu Deu!

La diferència nu será molta. Qüestió tan sols d' anyadir á la suma d' avuy mitja dotzena de zeros.

EPITAFIS

Martes con sant Barnome son los que aqui dina esposan, sin varen llevar la pall ab los impuestos que imponen.

Las grans penas que tingud un que á si equi dina decausa son molt dignas de saber; anglo dos cops va adu; mentre cura de pensa y d'una li ha explicat.

A. GARLANDA

Aqui son un empleat; molt, segons diu la gent, d' una irregularitat que feu á un contribuyent.

Después aqui un estanquet molt conegut d' un Girona, que per ferri dar l' estanch ab li fassava la dina.

Lluís PLANAS

XARADAS

N' es lo tres ha una total qu' avuy que quart quart es, baronias n' es el exida y té un bondich capital. Mes d' un jove, ben format, li ha demanat ja la prima, non ella, que no escatima cap mot al carabona, ha dit á tot que ella ja ha dit á tot que ella ja á cert ha dos tres estima.

Un que no seguita la ha tres y que dos tres entre l' or, sempre diu que la total es cosa que tot ho pot.

LL. MILLA

GEROGLIFICH

LI D. I

M. GARDÓ

SOLUCIONS

À LAS CANTONES DEL MÓNDO PAGAR Xarada: — Anjo-pa-ro. Roma: — S. Lloç. Seneca. Oms. A. Gero-glifich: — Si guardas trobada.

La industria espanyola tractada pe l proteccionisme dels conservadors